

Més que escriptors

El dia 12 de novembre, al teatre El Magatzem, es va celebrar la primera edició de la temporada 2009-2010 del Joc Partit, una activitat literària organitzada pels Escriptors del Camp (ESCA) i el Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili, oberta al públic, en què diversos autors del Camp de Tarragona mantenen un diàleg breu per parelles i comparteixen les seves opinions i experiències relacionades amb el món de la literatura.

Els protagonistes d'aquest primer diàleg van ser els escriptors Josep Frederic Pérez i Jordi Folk. Aquests dos reusencs, arquitecte l'un, i publicista, fotògraf i actor l'altre, han publicat diversos títols destacables de literatura juvenil, com *El quart vent* o *El manuscrit*, respectivament. Folk va prendre la iniciativa i va encetar el diàleg amb la presentació del seu company, Josep Frederic Pérez, que va publicar el seu primer llibre (*Eclipsi solar*) quan tenia només 16 anys. Ambdós autors van convergir immediatament en una idea clau: tot i que la literatura és un ofici, hi ha pocs escriptors que puguin viure exclusivament de les seves publicacions. La creació literària esdevé, a la pràctica, una afició, ja que la dedicació a aquesta tasca es limita al poc temps lliure que resta després de complir amb les obligacions laborals i familiars. Tot plegat condiona, inevitablement, la fluïdesa i l'espontaneïtat de les produccions literàries. Aquestes limitacions endarrereixen la data de publicació de les obres i obliguen els autors a cercar alternatives per pal·liar les conseqüències del ritme de vida que els subjuga. Pérez, per exemple, sol dur sempre un bloc a sobre per prendre nota d'aquelles idees i situacions que inspiren, totalment o parcial, les seves narracions; precisament així és com va sorgir l'embrió d'*El quart vent*, una de les obres més destacades d'aquest escriptor. De fet, no és estrany que un autor plasmi experiències reals als seus escrits: un malson recurrent d'una nit de vacances de Folk va donar peu a l'última frase de la novel·la *666 calaixos*.

L'artifici literari va ser un altre tema destacat de la conversa. Pérez va explicar que sovint rellegeix les seves obres passat un temps, i habitualment sol pensar que l'última que ha escrit és la millor; d'aquesta manera, l'autor pren consciència plena de la seva evolució. L'estil planer d'aquest escriptor fa que la seva obra arribi molt fàcilment al públic. És el cas, per exemple, d'*Una setmana més, sisplau*: els joves s'impliquen tant amb aquesta novel·la que diversos instituts han decidit posar-la en escena. L'autor va afirmar que mai tanca del tot el

---

final de les seves narracions i que evita al màxim les segones parts, fins al punt que, en el suposat cas que mai en fes alguna, no reprendria el fil argumental de la primera novel·la. Folk, per la seva banda, va fer referència al personatge: és una figura clau per l'escriptor, que ha d'estimar tan els personatges bons com els dolents, ja que tots tenen una personalitat pròpia. Folk utilitza el personatge com a eina d'artifici literari a *El manuscrit de les bèsties*, novel·la on fa aparèixer un personatge anomenat Jordi Folk, que no hem d'identificar necessàriament amb el mateix escriptor. Sovint, el lector comet l'error d'associar un personatge amb l'autor de la narració; però cal tenir en compte que la literatura és ficció, encara que l'escriptor extregui elements de la realitat, de l'univers que l'envolta.

La conversa també va tractar qüestions més pragmàtiques. Els autors cobren un tant per cent molt baix de benefici per llibre publicat, fet que dificulta que la creació literària es pugui convertir en l'única professió dels escriptors. Publicar no és senzill, ja que les editorials s'interessen més en les obres comercials que en les que realment tenen un valor literari. Tot plegat fa que guanyar un premi sigui molt rellevant per un escriptor, ja que no només reconeix i compensa econòmicament el valor de la seva tasca, sinó que també garanteix la publicació i la difusió de la seva obra.

La conclusió que podem extreure d'aquest diàleg, amè i fluït des del principi fins al final, és que darrere de la figura de l'autor hi ha una persona carregada de deures i obligacions, com qualsevol altra, que esdevé especial perquè, amb un amor completament desinteressat, dedica cada petit instant de temps lliure a la seva gran passió: la literatura.

MARIONA BERTOMEU

Publicat al diari *El Punt*, 7-12-09

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/111343.html>